

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.09.2013 r. o godzinie 11:56:04 urządzenie rejestrujące przy ul. (...) w J. zarejestrowało przejazd pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...) przez skrzyżowanie podczas wyświetlania czerwonego sygnału świetlnego. Pojazd ten prowadzony był przez nieznanego kierowcę, był zaś zarejestrowany na obwinionego B. S..

dowód: raport nr SM 404. (...).2013 k. 5.

W dniu 27.09.2013 r. obwiniony B. S. otrzymał wezwanie od Straży Miejskiej w J. do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania pisma, czy to on wówczas kierował tym pojazdem, czy też powierzył go do kierowania innej osobie z prośbą o wskazanie w takim wypadku danych tej osoby. B. S. w odpowiedzi na wymienione wezwanie, wypełnił przesłany mu druk oświadczenia w Części B punkcie 2, w którym podał dane osoby, której powierzył pojazd we wskazanym czasie, a mianowicie imię (...) oraz nieczytelne nazwisko tej osoby. W dniu 22.10.2013r. obwiniony otrzymał kolejne wezwanie od Straży Miejskiej w J., dotyczące wskazania osoby kierującej pojazdem w dniu 18.09.2013 r. o godzinie 11:56:04. W odpowiedzi na to wezwanie, obwiniony w piśmie z dnia 27.10.2013 r. wskazał m.in., iż „nie ma nic do odesłania”, „wypełnił już raz formularz i nic więcej nie ma do dodania”, „wykroczenie drogowe jako naruszenie przepisów jest niewiele znaczące”, „wjechał na zmieniającym się błyskawicznie sygnalizatorze świetlnym z żółtego na czerwone, nie jest aż tak wielką sztuką i przydarzyć się może każdemu”, nadto wniósł o „najłagodniejszy wymiar kary”. W dniu 22.11.2013 r. Straż Miejska w J. ponownie skierowała do obwinionego wezwanie dotyczące wskazania osoby kierującej pojazdem, przesłała też druk oświadczenia do wypełnienia. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

dowód: notatka urzędowa z dnia 22.11.2013 r. k. 3,

wezwanie z dnia 22.11.2013 r. k. 4,

oświadczenie do wypełnienia z dnia 22.11.2013 r. k. 6,

oświadczenie do wypełnienia z dnia 20.09.2013 r. k. 7,

pismo z dnia 27.10.2013 r. k. 8,

zwrotne poświadczenie odbioru k. 12,

zwrotne poświadczenie odbioru k. 13.

B. S. nie był dotychczas karany.

dowód: dane o karalności k. 14.

Obwiniony B. S. ani w ramach postępowania wyjaśniającego, ani w postępowaniu sądowym nie złożył wyjaśnień.

Wprawdzie obwiniony nadesłał przed terminem rozprawy pismo z dnia 12.11.2014 r., które stanowić miało „wyjaśnienia obwinionego”, jednak złożone przez niego pismo nie może zostać uznane za pisemne wyjaśnienia w rozumieniu art. 40 k.p.o.w. Pismo to nie zostało złożone w warunkach uniemożliwiających porozumienie się z innymi osobami, jak również nie zostało sporządzone przed Sądem, bądź organem prowadzącym postępowanie wyjaśniające. Należało je zatem potraktować jako oświadczenie B. S..

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, iż obwiniony B. S. nie wskazał na żądanie uprawnionego organu tj. Straży Miejskiej w J. danych osoby kierującej pojazdem marki K. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 18.09.2013 r. o godzinie 11:56:04 przy ul. (...) w J.. Z treści nie tylko notatki urzędowej dnia 22.11.2013 r., sporządzonej przez funkcjonariusza Straży Miejskiej w J., ale także dowodów z dokumentów w postaci wezwania z dnia 22.11.2013 r. (k.4), oświadczeń do wypełnienia z dnia 22.11.2013 r. i 20.09.2013 r. (k.6-7), poświadczeń odbioru wezwań (k. 12-13) oraz pisma obwinionego z dnia 27.10.2013 r. wynika, iż B. S. nie udzielił żądanych informacji, pomimo iż osobiście odbierał wezwania, zobowiązujące go do udzielenia odpowiedzi. Wprawdzie B. S. w oświadczeniu przesłanym do wypełnienia z dnia 20.09.2013 r. podał dane osoby kierującej pojazdem, wskazując imię (...) i nazwisko, to jednak nazwisko to wpisał nieczytelnie, uniemożliwiając jego odczytanie, a przy tym nie podał innych danych umożliwiających ustalenie tożsamości osoby kierującej pojazdem marki K. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 18.09.2013 r. o godzinie 11:56:04. Oczywistym było przy tym, iż B. S. był właścicielem wyżej wymienionego samochodu, a zatem był on zobowiązany do udzielenia tej informacji.

Bez wątplenia, obwiniony został wezwany do wskazania osoby kierującej jego samochodem. Pierwsze wezwanie, wraz ze zobowiązaniem do udzielenia żądanych informacji w terminie 7 dni od otrzymania pisma, zostało doręczone obwinionemu w dniu 27.09.2013r., kolejne zaś w dniu 22.10.2013 r. Wprawdzie w aktach sprawy brak jest tychże wezwań, to jednak fakt ich doręczenia wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru (k.12,13), jak i z treści pisma obwinionego z dnia 27.10.2013 r. Kolejne wezwanie zostało skierowane do obwinionego przez Straż Miejską w J. z w dniu 22.11.2013 r.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, gdyż zostały sporządzone we właściwej formie przez uprawnione osoby, nie były ponadto kwestionowane w toku postępowania. Sąd również nie dopatrzył się powodów by je podważyć.

Zgodnie z treścią art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest zobowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Niespełnienie tego obowiązku skutkuje odpowiedzialnością za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., który stanowi, że karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Straż Miejska jest organem uprawnionym do żądania takich informacji. Uprawnienie to wynika z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29.08.1997 o strażach gminnych, który stanowi, że do zadań straży należy w szczególności czuwanie nad porządkiem i kontrolą ruchu drogowego w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym. Zgodnie zaś z treścią art. 129 b ust. 3 pkt 7 Prawa o ruchu drogowym w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2 (czyli wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego naruszającego przepisy ruchu drogowego w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego), strażnicy miejscy są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Biorąc pod uwagę, że strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających, ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie, uznać należy, iż Straż Miejska w J. jest uprawnionym oskarżycielem publicznym w sprawie o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., bowiem w zakresie swego działania, opisanym wyżej, ujawniła wykroczenie niewskazania, komu powierzono pojazd do kierowania i wystąpiła z wnioskiem o ukaranie (art. 17 § 3 k.p.o.w.).

Zachowanie sprawcze polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Może więc polegać na odmowie udzielenia odpowiedzi, jak i na zaniechaniu wskazania sprawy. (...) oznacza bowiem zachowanie pozytywne (zob. komentarz do art. 96 k.w. w: Wykroczenia drogowe, komentarz, Stefański R.A., Lex 2011). Osoba wezwana może dokonać wskazania w dowolnej formie, gdyż przepis art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie przewiduje do tego żadnej szczególnej formy. Nie

budzi również wątpliwości co do kwalifikacji czynu z art. 96 § 3 k.w. sytuacja, w której osoba zobowiązana osobiście odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi.

Biorąc pod uwagę zebrane dowody, Sąd ustalił, że B. S. został wezwany przez Straż Miejską w J. o wskazanie, komu powierzył do kierowania, należący do niego pojazd w dniu 18.09.2013 r. o godzinie 11:56:04. Mimo wezwania, nie udzielił temu organowi odpowiedzi. Podania w oświadczeniu imienia (...) i nieczytelnego nazwiska tejże osoby nie sposób bowiem uznać za zgodne z treścią art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym wskazania przez obwinionego osoby, której powierzył pojazd. Obwiniony nie podał też żadnych innych danych umożliwiających ustalenie tożsamości osoby kierującej pojazdem. Wypełnił tym samym znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Obwiniony działał świadomie. Odebrał wezwanie od Straży Miejskiej w J., wiedział więc jaki obowiązek na nim ciąży, lecz mimo to nie podjął właściwego i zgodnego z prawem działania, aby wskazać osobę, której powierzył swój samochód do kierowania lub wyjaśnić, z jakich powodów nie jest w stanie tego zrobić.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego tego że w dniu 05.10.2013 r. wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu tj. Straży Miejskiej w J. komu powierzył do użytkowania lub kierowania w dniu 18.09.2013 r. o godz. 11:56:04 na ul. (...) w J. samochód osobowy marki K. o numerze rejestracyjnym (...). Sąd uznał, iż obwiniony popełnił przypisane mu wykroczenie w dniu 5 października 2013 r. Odebrał on bowiem wezwanie w dniu 27 września 2013 r. i posiadał termin 7 dni, tj. do dnia 4 października 2013 r. na spełnienie żądania Straży Miejskiej w J. dotyczącego wskazania osoby kierującej pojazdem.

Spoleczna szkodliwość popełnionego przez obwinionego wykroczenia jest przeciętna. Obwiniony zlekceważył wezwanie Straży Miejskiej w J. do wskazania osoby kierującej pojazdem marki K. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 18.09.2013 r. Wprawdzie w dniu 27.10.2013 r. obwiniony skierował pismo do Komendanta Straży Miejskiej w J., jednak wskazał w nim m.in., iż „nie ma nic do odesłania”, „wypełnił już raz formularz i nic więcej nie ma do dodania”, „wykroczenie drogowe jako naruszenie przepisów jest niewiele znaczące, jednocześnie wniósł o „najłagodniejszy wymiar kary”. Nie podjął on jednak próby wyjaśnienia sytuacji, właściwego wskazania danych osoby kierującej pojazdem, a które pozwoliłyby na ustalenie jego tożsamości, czy poinformowania dlaczego nie może wskazać osoby, której powierzył do kierowania pojazdem. Obwiniony zignorował żądanie uprawnionego organu, przyczyniając się do nie wykrycia sprawcy wykroczenia przejazdu przez skrzyżowanie podczas wyświetlania czerwonego sygnału świetlnego.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny za przypisane mu wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w wysokości 200 złotych jest adekwatna do jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Zważywszy, iż górna granica ustawowego zagrożenia czynu z art. 96 § 3 k.k. wynosi 5000 złotych grzywny (art. 24 § 1 k.w.) oczywiste było, iż kara w wymiarze 200 złotych jest wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Ustalając wysokość tej kary grzywny Sąd nie mógł pominąć warunków majątkowych obwinionego oraz jego możliwości zarobkowych (art.33 § 2 k.w. i art. 24 § 3 k.w.). Obwiniony był bowiem właścicielem samochodu marki K. o numerze rejestracyjnym (...). Ma zatem stosowny majątek. Tym samym konieczne było, by wymierzona mu kara stanowiła dla niego odpowiednią dolegliwość, tak by uzmysłowić mu naganność jego postępowania, a w ocenie Sądu jedynie kara w tej wysokości spełni wobec niego swoje cele. Zdaniem Sądu orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie wykroczenia musi pociągnąć za sobą odpowiednią odpłatę, a przez to kształtować prawidłowe wzorce społeczne.

Zasadą w procesie jest ponoszenie kosztów postępowania, a wyjątkiem od zasady jest zwolnienie od tego obowiązku. Wobec braku możliwości ustalenia sytuacji rodzinnej i materialnej obwinionego Sąd uznał, że istnieją przesłanki z art. 119 k.p.o.w. w zw. z art. 624 k.p.k., przemawiające za zwolnieniem go w całości od tychże kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,

2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu z pouc. o apelacji,

3. kal. 7 dni.

22.12.2014 r.